

maaske længere, saa vil der dog i alt Fald, hvis Banens Anlæg vedtages nu, dermed være skabt en saadan Vished blandt Beboerne, at der ikke vil blive ved at være den Flugt fra Egnen af unge Mennesker, som der ganske sikkert foregaar for Tiden.

Jeg sagde for et Øjeblik siden, at der havde været nogen Strid om Retningslinien. Jeg kan derfor ganske tiltræde den højtærede Ministers Forslag om, at den Strid, der har været mellem Aulum og Ørre vedrørende et Punkt af Banelinien, hvor der ingen Jernbanetrang er, udsættes til Afgørelse af Kommunerne og Besigtigelseskommissionen. Hvis Rigsdagen kunde gaa ind paa Ministerens Forslag, vilde de bedste Betingelser være til Stede for, at Banen kunde gennemføres i denne Samling. Det er hverken for Aulum eller Ørre, der i særlig Grad bygges Bane, det er for Feldborg og Haderup, hvor den store Jernbanetrang er, og jeg tror, at man sikkert til sin Tid vil finde den retfærdigste Form med Hensyn til Banens Retning, naar Besigtigelseskommissionen sammen med Kommunerne kommer til at arbejde med det Spørgsmaal. I alt Fald vilde jeg meget ønske, at man ikke endnu en Gang lader dette Spørgsmaal være Grund til, at selve Baneanlægget ikke bliver vedtaget. For mig er det nemlig Hovedsagen, at man nu vedtager dette Anlæg, og jeg vil derfor henstille, at man undlader at tage disse Stridsspørgsmaal alt for stærkt op, men af Hensyn til Egnen ved Haderup og Feldborg, hvor den store Jernbanetrang er, udskyder Afgørelsen deraf til senere. Jeg vil endvidere henstille til ærede Medlemmer, der maaske ikke er saa neutrale i denne Sag som jeg og maaske kunde ønske at tale om de forskellige Retningslinier, i alt Fald saa vidt muligt at vente dermed til anden Behandling, hvor der maaske kan foreligge et Ændringsforslag. Det er at optage det høje Tings Tid unødigt nu at tale om et Ændringsforslag, som man maaske vil have frem ved anden Behandling. Det er kun en Henstilling og skal ikke være andet.

Da jeg er vidende om, at der er divergerende Meninger om Retningslinien og om, hvorvidt Afgørelsen med Hensyn til Retningslinien skal finde Sted her i Rigsdagen eller udskydes til senere, gaar jeg ud fra, man kunde ønske en Udvalgsbehandling, og jeg skal forbeholde mig senere at foreslaa Sagen henvist til et Udvalg. Dog vil jeg henstille, at Udvalgsbehandlingen bliver saa kort som muligt, for at der derved kan

skabes Mulighed for, at Lovforslaget kan blive gennemført i indeværende Samling. Idet jeg sluttelig henviser til de mange Taler, der er holdte her i Rigsdagen, naar Lovforslaget tidligere har været fremme, og til Lovforslaget, som det nu foreligger oplyst, skal jeg varmt anbefale Forslaget til Vedtagelse og indtrængende anmode alle Partier om at medvirke til, at denne Bane kan blive vedtaget i indeværende Samling.

Andreasen: Det Baneprojekt, som her foreligger til Forhandling, var første Gang under Drøftelse i den sidste større Jernbanekommission, vi har haft her i Landet, den, som afgav sin Betænkning i 1905. Kommissionens store Flertal kunde ikke tiltræde Forslaget om Anlæg af en Bane, som det da var Tanken, direkte fra Skern til Skive. Kun 3 af Kommissionens Medlemmer anbefalede Projektet, nemlig afdøde Folketingsmand Chr. Rasmussen, afdøde Landstingsmand Madsen-Mygdal og forhenværende Folketingsmand Mølgaard-Nielsen. Jeg fik som Medlem af Folketingets Jernbaneudvalg gennem en Række Aar den Opgave ogsaa at skulle tage Stilling til denne Sag, og jeg har adskillige Gange som Udvalgsmedlem været med til at berejse Egnen og undersøge de forskellige Projekter, der har været fremme om at give Banen den ene eller den anden Retningslinie paa den ret lange Strækning mellem Skern og Skive. Under de Besøg, Rigsdagsmændene har aflagt derovre, tror jeg, det er gaaet dem alle som mig, at de har erkendt Trangen til, at dette Baneprojekt blev gennemført. I 1907—08 vedtog Folketinget samtidig med en hel Række andre nye Stats- og Privatbaneanlæg et Baneanlæg fra Skern til Skive; Landstinget vilde imidlertid ikke paa det Tidspunkt gaa med til dette betydelige Anlæg, men slettede Strækningen fra Videbæk til Skive. Derimod gik Landstinget med til noget, som vi syntes var ret ejendommeligt: en Statsbane fra Skern til Videbæk. Ihvorvel vi alle ønskede at komme den stræbsomme By Videbæk til Hjælp med en Bane, fandt vi det ret urimeligt at forme Lovforslaget paa den Maade og ende Sagen saaledes.

Den ærede foregaaende Taler har allerede nævnt, hvorledes Spørgsmaalet om Retningslinien i væsentlig Grad har bidraget til, at Sagen ikke senere er blevet løst. Jeg giver ham ganske Ret deri. I Rigsdagssamlingen 1916—17 vedtog Folketinget, at Banen skulde anlægges som Statsbane med følgende Retningslinie: Skern—Videbæk — Vildbjerg — Ørre — Feldborg—